

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie i w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. W. (1) od pierwszej połowy 2010 roku, w ramach działalności gospodarczej prowadzonej pod różnymi nazwami m. in. pod nazwą H. F. Polska sp. zoo w W. (występował w niej jako Prezes Zarządu), Te (...) (gdzie również był Prezesem Zarządu) i H. F. (...) sp. zoo z/s w B. (tu również był Prezesem Zarządu) wstawał na podstawie umów cywilnoprawnych (zazwyczaj poprzez dzierżawę lub poddzierżawę powierzchni) do różnego typu lokali stacjonarne urządzenia grające tzw. automaty do gier – o charakterze losowym. Działalność ta polegała na tym, że automaty będące w posiadaniu spółki umieszczane były w lokalach należących do osób fizycznych i firm min. na terenie województwa (...), za co reprezentowana przez niego spółka płaciła czynsz ustalony umownie, pobierając zyski z przeprowadzanych na tych urządzeniach gier.

Oskarżony T. Ł., działając jako pełnomocnik m. in. w firmie (...) sp. zoo z/s w B., jak też występując z ramienia innych firm w roli pełnomocnika, bądź jako (...) Dominujący - Te (...) oraz H. F. Polska sp. zoo w W., podpisywał w tych rolach, szereg umów dzierżawy lub poddzierżawy powierzchni, na podstawie których umieszczane były w tych lokalach automaty do gier, z których reprezentowane przez niego firmy czerpały dochód.

W dniu 17 sierpnia 2015 roku funkcjonariusze celni dokonali kontroli w lokalu położonym w J. przy ulicy (...). Dokonali czynności przeszukania lokalu, a następnie zatrzymali trzy urządzenia do gier o nazwie A. G. o numerze (...), A. G. o numerze (...) i K. S. (...) o numerze (...). Funkcjonariusze na podstawie eksperymentu gry stwierdzili, że urządzenia eksploatowane są bez wymaganego zezwolenia, realizują wygrane pieniężne i a prowadzona na nich gra zawiera element losowości. Powyższe ustalenia potwierdził przeprowadzony w niniejszej sprawie dowód z opinii biegłego z zakresu informatyki, telekomunikacji i automatów do gier mgr. inż. R. R..

W wyniku przeprowadzonych ustaleń stwierdzono, iż umowę dzierżawy części lokalu, gdzie umiejscowione były automaty do gier, w imieniu H. F. (...) Sp. zoo podpisał działając jednoosobowo jako Prezes Zarządu - oskarżony M. W.. Natomiast zatrzymane urządzenia do gier były wydzierżawiane przez firmę (...) zoo od H. F. Polska sp. zoo z/s w W., a która wzięła je w leasing. Wskazać w tym miejscu należy, iż poza powiązaniem osobowymi pomiędzy firmami (...) sp. zoo w W. (reprezentował ją jako partner dominujący oskarżony T. S. Ł.), z dnia 01.06.2015r pomiędzy H. F. Polska sp. zoo w W. i Te (...) sp. zoo w W. (reprezentował ją jako partner dominujący oskarżony T. S. Ł.), a w szczególności tożsame zapisy §1 pkt. 2 i 3, §2 tych umów w sposób oczywisty wskazują, że de facto prowadzona przez wskazane wyżej podmioty działalność prowadzona była jako jedno wspólne przedsięwzięcie, ale pod różnymi szyldami, gdyż zyskami z tytułu jej prowadzenia firmy dzieliły się między sobą.

Obaj oskarżeni byli już wielokrotnie karani za czyny z art. 107§1 kks.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

częściowo wyjaśnień oskarżonych M. W. (k. 485 – 486, 507 – 509, SR Ostróda k. 1180odwr. – (...)), T. Ł. (k. 470, 881 – 882, SR Krosno k. 1246odwr. – (...)), zeznań świadków : M. Ż. (k. 48, 901, 1256 – 1257), Ż. C. (k. 39, 900, 1257), J. B. (k. 70, 884, 1269 – 1270), M. R. (k. 72, 883, 1270, 1468odwr.), K. K. (k. 68, 883 – 884, 1269, 1468odwr. – (...)), T. K. (k. 66, 883, 1270, 1469), E. W. (k. 42), Ż. N. (k. 45), a nadto protokół z kontroli (k. 4 – 7), zdjęcia automatów (k. 12 – 30), protokoły przeszukania (k. 31 – 32), protokoły zatrzymania (k. 35 – 36), pokwitowania (k. 51 – 53), umowy dzierżawy (k. 119 – 124), umowy o wspólnym przedsięwzięciu (k. 137 – 140, 148 - 151), opinii biegłego (k. 98 – 112), informacji z K. (K. 492 – 495) dane osobopoznawcze (k. 496, 525), kopie wyroków (k. 504 – 505), dane o karalności (k. 1019 – 1029), wyroki z uzasadnieniami (k. 12254 – 1231, 1234 – 1239, 1208 – 1211, 1213 – 1218) zestawienia (k. 1183 – 1207, 1240 – 1245).

Oskarżony M. W. (1) w toku postępowania przygotowawczego (k. 486) nie przyznał się do winy, a w niniejszym postępowaniu wobec jego niestawiennictwa jego wyjaśnienia w tej sprawie, jak i w postępowaniu sądowym w innej sprawie (k. 507, 1180-1182) zostały jedynie odczytane. Stwierdził w wyjaśnieniach (k. 1180 – 1182), iż prowadząc od pierwszej połowy 2010 roku działalność gospodarczą związaną ze wstawianiem urządzeń grających miał wiedzę, iż uchwalona roku 2009 ustawa o grach hazardowych została uchwalona w sposób wadliwy, gdyż nie była notyfikowana przez Komisję Europejską, a co za tym idzie nie należało jej stosować. O słuszności tego założenia miło w/g niego świadczyć pismo, które już w roku 2009 ówczesny Minister Gospodarki W. P. wystosował do Ministra Finansów J. R. wskazując na konieczność notyfikacji przepisów tej ustawy oraz konsekwencje wynikające z jej braku. To stanowisko, jak wyjaśnił, potwierdziła też treść wyroku ETS z 2012 w sprawie F. p – ko RP, a przyjęte w nim założenie akceptowane było przez sądy polskie, prokuratury i urzędy celne, które w trakcie prowadzonych postępowań wydawały postanowienia o umorzeniu wobec niego postępowań karnych, a przed sądami wydawane były wyroki uniewinniające. Wskazywał, że zapoznał się z kilkunastoma opiniami prawnymi w tym zakresie, które również podnosiły, iż z powodu braku notyfikacji, przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych nie można stosować. Na tej podstawie twierdził, że jest przekonany, że działał całkowicie legalnie i zgodnie z prawem. W swoich wyjaśnieniach powołał się też na postanowienie Sądu Najwyższego w sprawie II KK 5/14, który potwierdził jego stanowisko.

Oskarżony T. Ł. w wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym (k. 470) nie przyznał się do winy, a następnie nie stawiał się na rozprawę przed Sądem, w wyniku czego te wyjaśnienia, jak i wyjaśnienia złożone w innym postępowaniu sądowym zostały odczytane (k. 881 – 882, SR Krosno k. 1246odwr. – (...)). W wyjaśnieniach (k. 1246odwr. – (...)) twierdził, że w spółce (...) podjął prace w 2013 roku jako specjalista ds. administracyjnych,. Do jego zadań należało zbieranie korespondencji wpływającej do spółki, przygotowywanie odpowiedzi do organów celnych, policji. Dodał też, że posiadał pełnomocnictwo do podpisywania umów dzierżawy powierzchni, umów serwisowych czy też o współpracę. Podobnie jak M. D. W. twierdził, że uchwalona roku 2009 ustawa o grach hazardowych została uchwalona w sposób wadliwy, gdyż nie była notyfikowana przez Komisję Europejską, a co za tym idzie nie należało jej stosować. Jak wyjaśnił, wpływająca do spółki korespondencja tj. postanowienia o zwrocie zatrzymanych uprzednio urządzeń, postanowienia o umorzeniu postępowania i wyroki uniewinniające, utwierdzały go w przekonaniu że prowadzona działalność jest legalna. Podobnie jak M. D. W. przywoływał też orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz opinie prawne profesorów i doktorów prawa na poparcie swoich twierdzeń.

Sąd zważył co następuje:

W pierwszym rzędzie należy stwierdzić, że poczynione w toku postępowania w sprawie ustalenia faktyczne nie były przedmiotem sporu pomiędzy stronami.

W niniejszej sprawie Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o protokoły kontroli przeprowadzonych przez funkcjonariuszy celnych Urzędu Celnego w Ł. wraz protokołami oględzin automatów do gry, jak też zeznania funkcjonariuszy w osobach J. B. (k. 70, 884, 1269 – 1270), M. R. (k. 72, 883, 1270, 1468odwr.), K. K. (k. 68, 883 – 884, 1269, 1468odwr. – (...)), T. K. (k. 66, 883, 1270, 1469), przeprowadzających powyższe czynności. Przebieg kontroli oraz wskazana dokumentacja nie budzi wątpliwości, a także żadna ze stron do powyższego nie wносиła zastrzeżeń, dlatego też należało przypisać im walor wiarygodności.

Sąd uznał też za zgodne z prawdą zeznania przesłuchanego w toku postępowania świadka w osobie M. Ż. (k. 48, 901, 1256 – 1257), właściciela lokalu, w którym znajdowały się przedmiotowe urządzenia do gier, gdyż korespondowały one z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Nie negował, że urządzenia te były włączane i prowadzone były na nich gry. Potwierdziły powyższe również zeznania Ż. C. (k. 39, 900, 1257), będącej w tym lokalu w chwili kontroli UC w Ł., która również potwierdziła fakt użytkowania urządzeń do gier w tym lokalu.

Sąd przypisał walor wiarygodności opinii biegłego z zakresu informatyki, telekomunikacji i automatów do gier mgr. inż. R. R. (k. 98 – 112). Biegły w sposób pełny, jasny i spójny przedstawiał mechanizmy działania zatrzymanych przez funkcjonariuszy automatów. Wskazał jednoznacznie, iż automaty umożliwiały prowadzenie gier, które w

rozumieniu przepisów ustawy o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009 r. są grami organizowanymi w celach komercyjnych, w których grający ma możliwość wygranej pieniężnej.

Bezspornym jest również, iż spółka (...). zoo w B., której w inkryminowanym okresie prezesem zarządu był oskarżony M. D. W., nie posiadała koncesji lub zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach, nie wykonywała monopoli państwa, oraz to, że automaty nie były zarejestrowane przez naczelnika urzędu celnego, czego również oskarżony nie kwestionował. Nie kwestionował tego również oskarżony T. Ł..

Pomimo tego, co podkreślił poprzedni skład orzekający w niniejszej sprawie, że to właśnie M. W. (1) podpisał umowę dzierżawy części lokalu, w którym następnie prowadzone były nielegalne gry na automatach, będących przedmiotem niniejszego postępowania, a nie oskarżony Ł., poza sporem pozostaje, iż T. Ł. w imieniu tej że spółki, jak i innych, w których władzach zasiadał M. D. W., ale w zakresie innych urządzeń, podejmował szereg podobnych działań, jednakże objętych innymi postępowaniami, również przed niniejszym składem. Słusznie więc podkreślił to w swojej apelacji Prokurator, iż powiązania osobowe pomiędzy tymi oskarżonymi w ramach różnych podmiotów, prowadzących tożsamą działalność, jak też umowy o współpracy zawarte pomiędzy i tak: umowa z dnia 01.06.2015r pomiędzy H. F. (...) Sp. zoo a H. F. Polska sp.zoo z/s w W. (reprezentował ją jako partner dominujący oskarżony T. S. Ł.), z dnia 01.06.2015r pomiędzy H. F. Polska sp. zoo w W. i Te (...) sp. zoo w W. (reprezentował ją jako partner dominujący oskarżony T. S. Ł.), a w szczególności tożsame zapisy §1 pkt. 2 i 3, §2 tych umów w sposób oczywisty wskazują, że de facto prowadzona przez wskazane wyżej podmioty działalność prowadzona była jako jedno wspólne przedsięwzięcie, ale pod różnymi szyldami, gdyż zyskami z tytułu jej prowadzenia firmy dzieliły się między sobą.

Tym samym Sąd uznał, w ślad za zarzutami aktu oskarżenia, iż podstawą odpowiedzialności karnej obu oskarżonych tj. M. W. oraz T. Ł. jest przepis art. 107 kks, który przewiduje odpowiedzialność karną za urządzenie lub prowadzenie wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia gry losowej, gry na automacie lub zakład wzajemny. Ze względu na swoją konstrukcję przepis powyższy ma charakter blankietowy, odsyłając do przepisów ustawy, a w tym wypadku do ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201 poz. 1540). Przepisy zaś powołanej już ustawy określają zaś warunki urządzania i zasady prowadzenia działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach. Ustawa ta, w jej brzmieniu, w dacie popełnienia przez oskarżonych zarzucanych im czynów stanowiła, iż grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości (art. 2 ust. 3 w/wym ustawy), wygraną rzeczową w grach na automatach jest również wygrana polegająca na możliwości przedłużania gry bez konieczności wpłaty stawki za udział w grze, a także możliwość rozpoczęcia nowej gry przez wykorzystanie wygranej rzeczowej uzyskanej w poprzedniej grze (art. 2 ust. 4 w/wym ustawy) oraz że grami na automatach są także gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, organizowane w celach komercyjnych, w których grający nie ma możliwości uzyskania wygranej pieniężnej lub rzeczowej, ale gra ma charakter losowy (art. 2 ust. 5 j.w).

Jak to zostało wykazane wyżej, a co zostało potwierdzone o uznaną a wiarygodną opinię biegłego mgr. inż. R. R. (k. (k. 98 – 112), oferowane na zakwestionowanych w toku niniejszego postępowania urządzeniach do gier gry organizowane były w celach komercyjnych, wymagały wniesienia opłaty, miały charakter losowy. Wynika z tego jednoznacznie, iż były takimi urządzeniami, które oferowały gry, o jakich mowa w ustawie o grach hazardowych. Ponadto ustawa ta w art. 6 ust. 1 ograniczała możliwość prowadzenia działalności w zakresie organizowania takich gier na automatach, do działalności prowadzonej na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry, gdyż urządzenie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach dozwolone jest wyłącznie w kasynach gry (art. 14 ust. 1 teźże ustawy). Mając na uwadze, iż reprezentowana przez oskarżonego W. spółka, współdziałająca ze spółkami reprezentowanymi przez oskarżonego Ł., jak i sami oskarżeni, nie posiadali stosownej koncesji na prowadzenie kasyna gry, nie spełnione zostały wymogi zawarte w przywołanych wyżej przepisach do prowadzenia tego typu działalności.

W orzecznictwie sądowym występowały rozbieżności, co do charakteru przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawie o grach hazardowych odnośnie tego, czy stanowią one tzw. przepisy techniczne w rozumieniu do niedawna jeszcze obowiązującej dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 22.6.1998 r. ustanawiającej procedurę

udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, a jeżeli stanowią one „przepisy techniczne” w rozumieniu tego aktu prawnego, to czy wobec faktu (bezsprzecznego) nienotyfikowania tych przepisów przez KE, sądy karne w sprawach o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks lub o wykroczenie skarbowe z art. 107 § 4 kks są uprawnione na podstawie art. 91 ust. 3 Konstytucji RP do odmowy ich stosowania jako niezgodnych z prawem unijnym. Na tym tle w postępowaniach przed sadami równych szczebli zapadały bardzo często sprzeczne ze sobą orzeczenia, rozstrzygające odmiennie kwestii „techniczności” przepisów art. 6 i art. 14 ustawy o grach hazardowych, a co za tym idzie obowiązku teź notyfikacji, a co za tym idzie ich skuteczności w kontekście prawno – karnym, pomimo jej braku.

Pomimo krystalizowania się poglądów w tym zakresie, szczególnie po jednym z rozstrzygnięć Sądu Najwyższego tj. wyroku z dnia 01.03.2016r (IV KK 316/15), jednolita linia orzecznictwa rozpoczęła kształtować się po wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13.10.2016 r. w sprawie C 303/15 . (...) w tym orzeczeniu stwierdził, artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu. Ponadto w uzasadnieniu tego wyroku wskazał, że przepis art. 6 ustawy o grach hazardowych nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu dyrektywy 98/34. Ostateczne wątpliwości interpretacyjne, wynikające z przywołanego wyżej wyroku (...) wyjaśnił w swojej uchwale Sąd Najwyższy (z dnia 19 stycznia 2017 r., I KZP 17/16) stwierdzając, że kolizja prawa krajowego z prawem unijnym, w świetle zasady bezpośredniego stosowania prawa Unii Europejskiej (art. 91 ust. 3 Konstytucji), może prowadzić do zastąpienia przepisów krajowych uregulowaniami prawa unijnego albo do wyłączenia normy prawa krajowego przez bezpośrednio skuteczną normę prawa Unii Europejskiej. W konsekwencji, norma niestosowania krajowego przepisu technicznego, którego projektu nie notyfikowano Komisji Europejskiej, wynikająca z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. UE L z 1998 r. Nr 204, s. 37 ze zm.), wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 KKS przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 612) w pierwotnym brzmieniu. Natomiast art. 6 ust. 1 tej ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 KKS, o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony. Tym samym w ocenie niniejszego składu idąc drogą analogii zawartych w przywołanych wyżej orzeczeniach poglądów, skoro art. 6 nie jest przepisem technicznym to takiego waloru nie ma też przepis art. 14 teź ustawy.

Kolejnym zagadnieniem prawnym, nad którym w przedmiotowej sprawie należy się pochylić, jest kwestia pozostawiania obu oskarżonych w usprawiedliwionej nieświadomości karalności zarzucanego im czynu.

Sąd w niniejszym składzie nie kwestionuje, iż jak wynika z dołączonych do akt niniejszej sprawy danych o karalności i wyroków złożonych przez oskarżonych, iż zapadały wobec nich zarówno prawomocne rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowania karnego na etapie postępowania przygotowawczego, jak również wyroki uniewinniające w sprawach o czyny z art. 107 kks, których liczba jest znaczna, ale nie dominująca w zestawieniu z wyrokami skazującymi widniejącymi w danych o karalności. Nie mniej jednak, zarówno przed popełnieniem czynu zarzucanego oskarżonym w niniejszej sprawie, jak i po jego popełnieniu, wyroki skazujące zapadały, a więc obaj mieli pełną świadomość, iż ich działania mogą rodzić odpowiedzialność karną za czyn z art. 107§1 kks.

Zgodnie z ugruntowanymi poglądami komentatorów, błąd w postaci nieświadomości tego, że działa się "wbrew przepisom" może oznaczać dwie sytuacje, iż sprawca nie zna dopełniającego blankietową dyspozycję karną przepisu prawa finansowego, a co za tym idzie, nie wie także, że jego naruszenie jest zabronione przez prawo karne skarbowe albo sprawca znając przepis prawa finansowego (czyli wiedząc, że jego zachowanie jest w świetle tego przepisu

bezprawne), nie wie tylko tego, że naruszenie tego przepisu jest także karalne przez prawo karne skarbowe. Poza sporem pozostaje, iż oskarżeni, korzystając z fachowej obsługi prawnej, analizując zapadłe wobec nich prawomocne rozstrzygnięcia skazujące, pomimo oczywistej wielości odmiennych rozstrzygnięć, świadomie podejmowali ryzyko możliwości poniesienia odpowiedzialności karnej za podejmowane w ramach szeroko zakrojonej, dochodowej działalności gospodarczej, a przez to nie działali w warunkach usprawiedliwionego błędu (art. 10§4 kks) lub nawet nieusprawiedliwionego błędu co do bezprawności przypisanego im czynu (art. 10§5 kks). Sąd w tym zakresie podziela pogląd zaprezentowany m.in. w prawomocnych wyrokach skazujących tutaj Sąd (II K 72/16 i II K 578/16), iż oskarżeni pomimo bezspornej świadomości grożącej im odpowiedzialności karnej za podejmowane działania, wykorzystując rozbieżność orzecznictwa dla swojej de facto nielegalnej działalności, czynili to z pobudek czysto materialnych. Działali więc na własne ryzyko, a sposób działania reprezentowanej przez niego spółki i współdziałających z nią innych podmiotów, a więc umieszczanie automatów w małych miejscowościach w wynajętych lokalach, sklepach itp., świadczyła o świadomości oskarżonych o nielegalności swojego zachowania.

Z tych też względów Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych co do wskazywanych okoliczności o nieświadomości bezprawności podejmowanych działań uznając, iż zmierzały tylko i wyłącznie do uniknięcia przez oskarżonych odpowiedzialności karnej.

Sąd dał wiarę innym, przesłuchanym w sprawie wszystkim świadkom uznając, że jako osoby obce dla oskarżonych nie miały one powodu do składania fałszywych zeznań narażając się na odpowiedzialność karną. Zeznania tych świadków są spójne logiczne i wzajemnie się potwierdzają. Nie budziła również wątpliwości zebrana dokumentacja kontroli, gdyż są to dokumenty urzędowe, potwierdzające jedynie dokonane przez funkcjonariuszy czynności, a brak jest podstaw do ich kwestionowania.

Sąd dał również w pełni wiarę opinii biegłego, gdyż w sposób jasny i przejrzysty wykazał sposób działania urządzeń. Biegły ma stosowną wiedzę i doświadczenie w opiniowaniu dotyczącym działania urządzeń do gier, a brak jest jakichkolwiek przesłanek do kwestionowania jej fachowości i rzetelności, która też nie była kwestionowana przez oskarżonych.

Wobec działania podejmowane przez obu oskarżonych naruszały przepisy ustawy o grach hazardowych w zakresie jej przepisów art. 3, art. 6 ust. 1, art. 14 i art. 23a. Wszystkie trzy opisane w zarzutach aktu oskarżenia automaty do gry służyły do urządzania gier bez wymaganego zezwolenia. Udostępniono je, w celach komercyjnych, do publicznego korzystania. Dokonywano za ich pomocą wypłat pieniężnych, które to wygrane miały charakter losowy, stąd też gra na takich automatach może odbywać się na podstawie koncesji i jedynie w kasynach. Oskarżeni niewątpliwie więc świadomie złamali wskazane przepisy. Czyny przypisane obu oskarżonym stanowią przestępstwa skarbowe określone w art. 107§1 kks w zw. z art. 9§3 kks.

Sąd, podobnie jak poprzedni skład orzekający w I instancji, wyeliminował z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu M. D. W. art. 37§1 pkt 4 kks tj. instytucji nadzwyczajnego obostrzenia kary wobec tego, iż wyroki skazujące na karę pozbawienia wolności zapadły w późniejszym okresie niż czas popełnienia niniejszego czynu.

Orzekając o karze Sąd kierował dyrektywami określonymi w art. 13§1 kks, uwzględniając rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, motywację i sposób zachowania się sprawców, jak również ich właściwości i warunki osobiste. W przedmiotowej sprawie, przy podejmowaniu decyzji w zakresie wymiaru kary, Sąd uznał, iż za ujemną oceną działań sprawców przemawiała nagminność tego rodzaju czynów, ewidentne nakierowane na zysk nielegalne prowadzenie działalności oraz wysoka szkodliwość społeczna czynu. Bez wątpienia, bardzo duża liczba osób uzależnionych od gier na tego typu automatach daje podstawy by uznać, że działalność taka jest wysoce szkodliwa. Sąd nie znalazł przy tym żadnych istotnych okoliczności łagodzących. Stąd też orzeczono oskarżonemu M. W. (1) karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 100 zł, zaś oskarżonemu T. Ł. 3 kare grzywny w liczbie 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 100 zł. O powyższych karach orzeczono mając również na uwadze to, że przestępstwo z art. 107 § 1 kks sankcjonowane jest orzeczeniem kary grzywny do 720 stawek dziennych albo kary pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tych kar łącznie.

Zróżnicowanie kar pomiędzy oskarżonymi podyktowane jest decydującą rolą, jaką pełnił w tym procederze M. D. W. w stosunku do T. S. Ł., a nadto obecnymi ich możliwościami zarobkowymi. Kary tak ukształtowane są adekwatne do stopnia szkodliwości społecznej czynów i ich zawinienia, spełniając wszystkie cele prewencji indywidualnej i ogólnej.

Sąd na mocy art. 29§1 i 2 kks w zw. z art 30§ 5 kks w zw. z art 31§5 i 7 kks orzekł przepadek i zarządził zniszczenie przedmiotów przestępstwa w postaci automatów, a także orzekł przepadek środków pieniężnych zabezpieczonych w sprawie, jak w pkt. III wyroku.

Sąd w ślad za stanowiskiem oskarżycieli, zwolnił oskarżonych na podstawie art. 624§1 kpk od opłaty i pozostałych kosztów sądowych, albowiem z racji wielości orzeczonych kar finansowych i toczonych obecnie w znacznej części bezskutecznych egzekucji, przemawia za tym ich sytuacja materialna.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.